

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/54823 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 9 juli 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 juli 2007, verzonden op 12 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grieven onder 1, 3, 4 en 5 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 2 betoogt appellante dat de rechtbank ten onrechte heeft vastgesteld dat appellante het standpunt van de minister aangaande het ontbreken van identiteits-, nationaliteits- en reisdocumenten niet heeft weersproken, zodat van de juistheid van dit standpunt moet worden uitgegaan.

2.2.1. De grief slaagt. De rechtbank heeft niet onderkend dat appellante voormeld standpunt van de minister in de in het beroepschrift ingelaste zienswijze heeft betwist.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 16 oktober 2006 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De minister heeft zich in het besluit van 16 oktober 2006, waarin het voornemen van 5 april 2006 is herhaald en ingelast, op het standpunt gesteld dat appellante kan worden tegengeworpen dat zij niet beschikt over

documenten ter ondersteuning van haar identiteit, nationaliteit en reisroute. Daartoe heeft de minister van belang geacht dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet in de gelegenheid was haar geboorteakte mee te nemen op haar reis naar Nederland, nu zij heeft verklaard dat zij deze akte nooit heeft gezien, maar dat haar oma, bij wie zij woonachtig was, haar heeft verteld dat ze wel een geboorteakte had. Voorts heeft de minister niet aannemelijk geacht dat appellante geen enkel indicatief bewijs van haar reis kan overleggen noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent haar reisroute te geven.

Gelet op het vorenstaande, heeft de minister in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan appellante kunnen tegenwerpen, omdat hetgeen appellante in haar zienswijze naar voren heeft gebracht, namelijk dat zij nooit in het bezit is geweest van een paspoort of identiteitsdocument, illegaal per schip heeft gereisd en de gehele reis op een afgesloten kamer heeft verbleven, niet tot een ander oordeel leidt.

2.5. De Afdeling zal het inleidend beroep alsnog ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 9 juli 2007 in zaak no. AWB 06/54823;
- III. verklaart het door appellante bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. C.H.M. van Altena, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

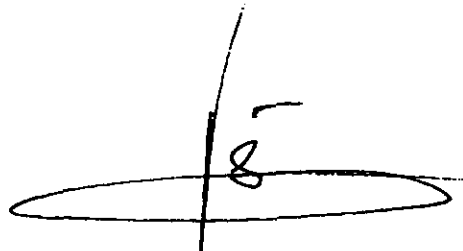
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 september 2007

248-487.

Verzonden: 3 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/54823

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 9 juli 2007

inzake

geboren op
van Ivoriaanse nationaliteit
mede namens haar beide minderjarige kinderen,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. A.C.J. Letmaath,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.H.M. Post.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 16 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

Het beroep is behandeld ter zitting van 27 juni 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 16 oktober 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiseres komt uit Ivoorkust en behoort tot de bevolkingsgroep der Dioula. Op een dag in 2003 is eiseres, na een inval in het dorp waar zij met haar grootmoeder woonde, meegenomen naar

AWB 06/54823

2

door mensen van de Bété-stam. Een paar maanden lang werd zij door hen vastgehouden, mishandeld en verkracht. Een bewaker, genaamd I heeft eiseres geholpen om te ontsnappen. Na een aantal maanden is zij met zijn hulp naar Nederland gevlucht.

3. De rechtbank stelt vast dat verweerder de aanvraag van eiseres voor de eerste maal heeft afgewezen bij besluit van 2 april 2004. Daarin heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres reeds eerder, onder een andere naam in Nederland, een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend. Immers uit dactyloscopisch onderzoek is naar voren gekomen dat eiseres bekend is onder een andere naam, te weten en dat zij op 13 februari 2003 onder die naam een asielaanvraag heeft ingediend. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen onder toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 en – zonder nadere motivering – gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiseres. Het beroep tegen het besluit van 2 april 2004 is door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, van 16 november 2004 (AWB 04/20091) gegrond verklaard. De rechtbank was van oordeel dat het besluit van verweerder ontoereikend was gemotiveerd omdat verweerder de aanvraag van eiseres niet slechts op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 heeft kunnen afwijzen. Door in het bestreden besluit het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 als zelfstandige afwijzingsgrond te gebruiken, heeft verweerder aan dit artikel een onjuiste toepassing gegeven. De rechtbank heeft het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuw besluit diende te nemen met inachtneming van deze uitspraak.
4. In het onderhavige besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder a en f, van artikel 31 van de Vw 2000.
5. De rechtbank merkt op dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a en f, van de Vw 2000 op zich geen gronden vormen voor niet inwilliging van de aanvraag. Deze afwijzingsgronden zullen steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.
6. In artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling reeds eerder, onder een andere naam, een aanvraag voor een verblijfsvergunning in Nederland heeft ingediend.
7. Verweerder heeft zich in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a, Vw 2000 op het standpunt gesteld dat uit dactyloscopisch onderzoek is gebleken dat eiseres op 13 februari 2003 onder de naam van Guinese nationaliteit, in Nederland een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend. Dit heeft eiseres tijdens onderhavige aanvraag van 18 mei 2003 verzwegen. Ook nadat eiseres tijdens het nader gehoor van 23 juli 2003 is geconfronteerd met het resultaat van dit dactyloscopisch onderzoek, heeft zij volhard in haar standpunt nimmer eerder onder een andere naam een asielaanvraag te hebben ingediend. Gegeven de omstandigheid dat eiseres enerzijds heeft gepersisteerd in haar verklaringen en anderzijds gegeven de uniciteit

AWB 06/54823

3

van vingerafdrukken, heeft verweerder ernstige twijfel geuit aangaande de identiteit, nationaliteit en het asielrelaas van eiseres. Nu eiseres geen enkel document heeft overgelegd waaruit zou kunnen blijken dat het dactyloscopisch onderzoek niet juist is uitgevoerd, heeft verweerder, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 20 maart 2002, geregistreerd onder zaaknummer 200200879/1 (JV 2002, 146), geen aanleiding gezien om een contra-expertise te laten verrichten.

8. Eiseres stelt zich daarentegen – kort gezegd – op het standpunt gesteld dat zij nimmer eerder een asielaanvraag heeft ingediend. Eiseres is van opvatting dat het resultaat van het dactyloscopisch onderzoek onjuist is en dat verweerder een contra-expertise had moeten (laten) verrichten. Ofschoon eiseres steeds bereid was om medewerking te verlenen aan een contra-expertise in de vorm van bijvoorbeeld een fotovergelijking, een taalanalyse of een onderzoek door de Minister van Buitenlandse Zaken in het (gestelde) land van herkomst, heeft verweerder hieraan geen gehoor gegeven. Evenmin heeft verweerder gehoor gegeven aan het verzoek van eiseres om inzage in de lijst van dactytreffers alsmede in het rapport van de NRI. Eiseres acht dit in strijd met verweerders plicht tot het vergaren van de nodige kennis omtrent de relevante feiten ten einde tot een deugdelijke besluitvorming te komen. Daarnaast is eiseres van mening dat een dactyloscopisch onderzoek niet onfeilbaar is. Ter ondersteuning van haar standpunt heeft zij verwezen naar artikelen uit diverse vakbladen met betrekking tot de discussie over deze onderzoeksmethode. Gezien dit alles acht eiseres voldoende aanknopingspunten aanwezig om te twijfelen aan de juistheid van het dactyloscopisch onderzoek.

9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op grond van het vorenstaande in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres en dezelfde persoon zijn en dat verweerder eiseres op grond van de uitslag van het dactyloscopisch onderzoek aldus heeft kunnen tegenwerpen dat zij reeds eerder, onder een andere naam, een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel in Nederland heeft ingediend. De rechtbank overweegt daartoe nog dat er geen enkele reden is tot twijfel aan de juistheid van het uitgevoerde dactyloscopisch onderzoek. In de lijn van de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2002, als hiervoor aangehaald, is geoordeeld, dat het aan eiseres is bescheiden te overleggen ten einde haar identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken. De rechtbank volgt verweerder in het standpunt dat er geen concrete aanknopingspunten zijn aangedragen voor twijfel aan de juistheid van meergenoemd onderzoek, zodat van de juistheid ervan moet worden uitgegaan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onder deze omstandigheden geen aanleiding hoeven te zien om een contra-expertise te laten verrichten. Van strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is de rechtbank dan ook niet gebleken.

10. Zoals uit het voorgaande reeds blijkt, steunt de afwijzende beschikking tevens op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000. Verweerder heeft zich daartoe in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiseres geen documenten heeft overgelegd om haar identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. Volgens verweerder moet de reden welke eiseres heeft aangevoerd voor het feit dat er geen documenten zijn overgelegd, namelijk dat eiseres nimmer in het bezit is geweest van enig document ter ondersteuning van haar identiteit en nationaliteit, volstrekt van de hand worden gewezen. Verweerder is dan ook van opvatting dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van identiteits-, en nationaliteitsdocumenten niet aan eiseres kan worden toegerekend.

11. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiseres geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om haar reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Hiertoe heeft verweerder gesteld dat van iemand die per boot van Ivoorkust naar Nederland heeft gereisd tenminste mag worden verwacht dat zij enkele eenvoudige wetenswaardigheden naar voren kan brengen. Haar stelling dat zij gedurende de reis nergens op heeft gelet, wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen.

12. Vastgesteld wordt dat verweerders standpunt aangaande het ontbreken van identiteits-, nationaliteits-, en reisdocumenten namens eiseres niet is weersproken, zodat de rechtbank van de juistheid van verweerders standpunt dienaangaande uitgaat.

13. Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van situaties als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a en f, Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas dient dan een positieve overtuigingskracht uit te gaan om geloofwaardig geacht te worden.

14. Naar het oordeel van de rechtbank, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van een van het asielrelaas van eiseres uitgaande positieve overtuigingskracht geen sprake is, nu uit dactyloscopisch onderzoek is gebleken dat eiseres, zoals hiervoor is geoordeeld, reeds op 13 februari 2003 een asielaanvraag in Nederland heeft ingediend en daarbij gebruik heeft gemaakt van andere persoonsgegevens en een andere nationaliteit. De verklaringen van eiseres dat zij op een dag in 2003 is opgepakt, enkele maanden is vastgehouden en vervolgens per boot naar Nederland is gereisd waar zij in mei 2003 is aangekomen, verhouden zich volstrekt niet met het feit dat zij zich blijkens het onderzoek in februari 2003 bij de Nederlandse autoriteiten heeft gemeld en kunnen daarom niet geloofwaardig worden geacht.

15. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om de identiteit, nationaliteit alsmede het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig te achten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook in redelijkheid kunnen afzien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas van eiseres. De stelling van eiseres dat verweerder geen uitvoering heeft gegeven aan de opdracht als verwoord bij uitspraak van nevenzittingsplaats Zutphen wordt, gezien het voorgaande, niet gevolgd.

16. Voor zover eiseres zich op het standpunt heeft gesteld dat verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar geen inzage te geven in de lijst met dactytreffers alsmede in het volledige rapport van de NRI, overweegt de rechtbank dat deze grief faalt. Zoals blijkt uit het bestreden besluit heeft verweerder gesteld aan voormeld verzoek op grond van de Wet Bescherming Persoonsgegevens niet te kunnen voldoen, nu immers op die lijst en in het rapport van de NRI tevens persoonsgegevens staan vermeld van andere vreemdelingen die zich bij hun asielverzoek van diverse persoonsgegevens hebben bediend. Deze gegevens mogen evenwel niet aan derden worden verstrekt. Om eiseres alsnog tegemoet te komen in haar verzoek, heeft verweerder de NRI verzocht om het resultaat van het dactyloscopisch onderzoek in een apart document op te nemen. Dit document van 12 oktober 2006 is met het bestreden besluit aan de gemachtigde van eiseres gezonden en is enkel een bevestiging van het eerdere, te weten op 8 mei 2003, uitgevoerde dactyloscopisch onderzoek. Derhalve heeft verweerder redelijkerwijs geen aanleiding gezien om dit document voor het uitbrengen van

AWB 06/54823

5

het bestreden besluit aan eiseres ter reactie voor te leggen. De rechtbank acht dit standpunt van verweerder houdbaar en is dan ook van oordeel dat van onzorgvuldige besluitvorming geen sprake is.

17. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

18. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

19. Het beroep is derhalve ongegrond.

20. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/54823

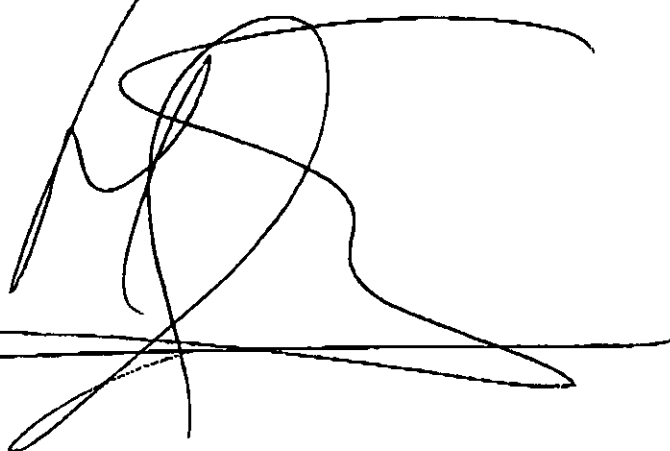
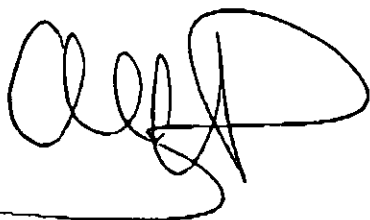
6

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter in tegenwoordigheid van drs. A.C.H. Handels als griffier en uitgesproken in het openbaar op 9 juli 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

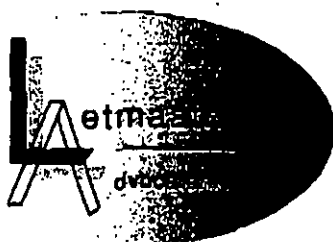
Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE IN NEEM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

12 JULI 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4779	31 JUL 2007
B	
ZAACNR.	2.5425
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afd. Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Uw kenmerk : nvt
Inzake :
Ons kenmerk : 'EM0442.1-V040
Justitienummer :
Vnr. :
Geb. datum :
Nationaliteit : Ivoriaanse

HOGER BEROEPSCHRIFT in het kader van een **asiel-procedure**

Uden, 31 juli 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

Mevrouw geboren op met Ivoriaanse
nationaliteit, wonende te
verder te dezer zake domicilie kiezende aan het adres
Markt 27b, 5401 GN te Uden met als correspondentieadres:
Postbus 363, 5400 AJ UDEN, ten kantore van de advocaat en procureur
Mr A.C.J. Letmaath welke te dezer zake door cliënte/appellante tot
gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk
door cliënte/appellante te zijn gevolmachtigd. Ondergetekende
verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd dit hoger-
beroepschrift in te dienen door en namens cliënte/appellante
bovengenoemd.

Appellante komt hierbij in (hoger) beroep tegen de negatieve uitspraak van de Rechtbank (Den Haag maar nevenzittinghoudende te) 's-Hertogenbosch d.d. 09-07-2007.

Bijgaand gelieve U een afschrift van deze uitspraak aan te treffen:
PRODUCTIE 1.

Het betreft een uitspraak in beroep op de negatieve beschikking van de IND te 's-Hertogenbosch d.d. 16-10-2006.

Appellante doet U dit hoger-beroepschrift tijdig toekomen.

De gronden/grievens van dit hoger-beroepschrift zijn de volgende:

Grief 1: De Rechtbank overweegt in overwegingen 7, 8, en 9 op pagina 2 en 3 het navolgende, citaat: 7. Verweerder heeft zich in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a, Vw 2000 op het standpunt gesteld dat uit dactyloscopisch onderzoek is gebleken dat eiseres op 13 februari 2003 onder de naam , van Guinese nationaliteit, in Nederland een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend. Dit heeft eiseres tijdens onderhavige aanvraag van 18 mei 2003 verzwegen. Ook nadat eiseres tijdens het nader gehoor van 23 juli 2003 is geconfronteerd met het resultaat van dit dactyloscopisch onderzoek, heeft zij volhard in haar standpunt nimmer eerder onder een andere naam een asielaanvraag te hebben ingediend. Gegeven de omstandigheid dat eiseres enerzijds heeft gepersisterd in haar verklaringen en anderzijds gegeven de uniciteit van vingerafdrukken, heeft verweerder ernstige twijfel geuit aangaande de identiteit, nationaliteit en het asielrelaas van eiseres. Nu eiseres geen enkel document heeft overgelegd waaruit zou kunnen blijken dat het dactyloscopisch onderzoek niet juist is uitgevoerd, heeft verweerder, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 20 maart 2002, geregistreerd onder zaaknummer 200200879/1 (JV 2002, 146), geen aanleiding gezien om een contra-expertise te laten verrichten.

8. Eiseres stelt zich daarentegen -kort gezegd- op het standpunt gesteld dat zij nimmer eerder een asielaanvraag heeft ingediend. Eiseres is van opvatting dat het resultaat van het dactyloscopisch onderzoek onjuist is en dat verweerder een contra-expertise had moeten (laten) verrichten. Ofschoon eiseres steeds bereid was om medewerking te verlenen aan een contra-expertise in de vorm van bijvoorbeeld een fotovergelijking, een taalanalyse of een onderzoek door de Minister van Buitenlandse Zaken in het (gestelde) land van herkomst, heeft verweerder hieraan geen gehoor gegeven. Evenmin heeft verweerder gehoor gegeven aan het verzoek van eiseres om inzage in de lijst van dactytreffers alsmede in het rapport van de NRI. Eiseres acht dit in strijd met verweerders plicht tot het vergaren van de nodige kennis omtrent de relevante feiten ten einde tot een deugdelijke besluitvorming te komen. Daarnaast is eiseres van mening dat een dactyloscopisch onderzoek niet onfeilbaar is. Ter ondersteuning van haar standpunt heeft zij verwezen naar artikelen

uit diverse vakbladen met betrekking tot de discussie over deze onderzoeksmethode. Gezien dit alles acht eiseres voldoende aanknopingspunten aanwezig om te twijfelen aan de juistheid van het dactyloscopisch onderzoek.

9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op grond van het vorenstaande in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres en Tima Dansoko dezelfde persoon zijn en dat verweerder eiseres op grond van de uitslag van het dactyloscopisch onderzoek aldus heeft kunnen tegenwerpen dat zij reeds eerder, onder een andere naam, een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel in Nederland heeft ingediend. De rechtbank overweegt daartoe nog dat er geen enkele reden is tot twijfel aan de juistheid van het uitgevoerde dactyloscopisch onderzoek. In de lijn van de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2002, als hiervoor aangehaald, is geoordeeld, dat het aan eiseres is bescheiden te overleggen ten einde haar identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken. De rechtbank volgt verweerder in het standpunt dat er geen concrete aanknopingspunten zijn aangedragen voor twijfel aan de juistheid van meergenoemd onderzoek, zodat van de juistheid ervan moet worden uitgegaan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onder deze omstandigheden geen aanleiding hoeven te zien om een contra-expertise te laten verrichten. Van strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is de rechtbank dan ook niet gebleken.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat haar oordeel is dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres en dezelfde personen zijn en dat verweerder eisers op grond van de uitslag van het dactyloscopisch onderzoek aldus heeft kunnen tegenwerpen dat zij reeds eerder, onder een andere naam, een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel in Nederland heeft ingediend. De rechtbank overweegt ten onrechte dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de juistheid van het uitgevoerde dactyloscopisch onderzoek. De rechtbank overweegt ten onrechte dat het in de lijn van de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2002, aan eiseres is bescheiden te overleggen teneinde haar identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken. De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder gevolgd kan worden in haar standpunt dat er geen concrete aanknopingspunten zijn aangedragen voor twijfel aan de juistheid van meergenoemd onderzoek, zodat van de juistheid ervan moet worden uitgegaan. De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder onder deze omstandigheden geen aanleiding had behoeven te zien om een contra-expertise te laten verrichten en dat van strijd met artikel 3:2 en 3:46 van de Awb niet is gebleken.

Toelichting:

Aan de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van 20-03-2002, met kenmerknummer 200200879/1, wordt door de Rechtbank (en door verweerder) een onjuiste uitleg c.q. toepassing gegeven met betrekking tot het bepaalde in rechtsoverweging 2.4. In deze overweging overweegt Uw Afdeling immers het volgende, citaat: 'appellant heeft geen reis-of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden overgelegd om zijn stellingen omtrent zijn reis van

Sierra Leone naar Nederland te staven. Onder die omstandigheden heeft de rechtbank in de enkele stelling van appellant dat hij niet in Duitsland is geweest geen aanleiding hoeven te zien om de staatssecretaris op te dragen de stukken van het dactyloscopisch onderzoek bij de Duitse autoriteiten op te vragen voor contra-expertise' einde citaat.

Van belang is hier met name de combinatie van het niet bezitten van reis-of identiteitspapieren in samenhang met 'de enkele stelling dat'. De uitspraak van Uw Afdeling is niet toepasbaar in de zaak van appellant, danwel wordt hier een verkeerde uitleg aan gegeven door de Rechtbank. Immers: in casu is geen sprake van het feit dat appellante enkel een blote stelling heeft opgeworpen door aan te geven dat zij niet is Appellante heeft

duidelijk/gemotiveerd aangegeven waarom zij niet die genoemde persoon kan zijn. Immers: deze had blijkens de door verweerder toegezonden stukken een kind gebaard, hetgeen niet het geval was (op dat moment) bij appellante. Verder geeft verweerder telkenmale andersluidende, innerlijk tegenstrijdige informatie aan appellante, zonder daarbij concreet aan te geven hoe en waarom. Bijvoorbeeld: verweerder stelt eerst heel duidelijk en gemotiveerd dat er geen pasfoto beschikbaar is van de alias-persoon. Vervolgens wordt op enig moment plotseling een copie-pasfoto toegezonden aan de gemachtigde van appellant. Niet is duidelijk geworden waar deze copie opeens vandaan komt en waarom nu wel een (copie)-foto beschikbaar is. Ander voorbeeld: volgens verweerder was eerst sprake van meerdere treffers. Later geeft verweerder aan, nog steeds zonder overlegging van het onderzoeksrapport en gegevens, dat slechts sprake zou zijn van één treffer. Ander voorbeeld: later in de procedure blijkt dat sprake is van meerdere vingerslips bij de alias-persoon.

Met andere woorden: het is juist appellante welke gemotiveerd heeft dat de uitslag van het onderzoek niet juist kan zijn en het is juist verweerder welke heeft gezorgd voor meer onduidelijkheid en vraagtekens bij de uitslag van het onderzoek. Onder deze omstandigheden is een verwijzing naar de voornoemde afdelingsjurisprudentie niet terecht. Er zijn dan ook voldoende aanknopingspunten aangedragen door appellante voor twijfel aan de juistheid van meergenoemd onderzoek.

De rechtbank had aanleiding moeten zien om verweerder op te dragen nader onderzoek te doen verrichten.

Hierbij is eerstens van belang dat verweerder niet aan appellant heeft tegengeworpen in het bestreden besluit het gegeven dat zij zelf verantwoordelijk is voor het eventueel doen verrichten van een contra-expertise.

Overigens zou een contra-expertise ook niet mogelijk geweest zijn voor appellante nu verweerder appellante niet in het bezit heeft gesteld van originele exemplaren (vingerslips, pasfoto, onderzoek treffers/rapport NRI).

Appellant is vervolgens de opvatting toegedaan dat de Rechtbank verweerder had dienen op te dragen om nader onderzoek te doen naar de vraag of appellant en de alias-persoon al dan niet dezelfde persoon zijn, eventueel via de weg van het natrekken van door appellante opgegeven gegevens.

Verweerder kan immers, op betrekkelijk eenvoudige wijze, een taalanalyse verrichten, danwel een onderzoek doen in het land van herkomst danwel een foto-vergelijkingsonderzoek verrichten. Middels een of meerdere van deze onderzoeken, kan duidelijkheid c.q. zekerheid verkregen worden aangaande de juistheid van de opgave van appellante.

De overweging van de rechtbank, inhoudende dat er geen concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid van het onderzoek, kan niet juist geacht worden.

Appellante heeft met betrekking tot het dactyloscopisch onderzoek gewezen op het feit dat dit onderzoek niet onfeilbaar is, onder verwijzing naar diverse artikelen uit diverse vakbladen. Appellante is van opvatting dat op grond hiervan, in combinatie ook met het gegeven dat verweerder aanvankelijk heeft opgegeven dat er sprake is van meerdere treffers, in combinatie verder met de gemotiveerde betwisting door appellante verder aangaande de juistheid van de uitkomst van genoemd onderzoek, van opvatting dat de rechtbank niet tot haar overweging heeft kunnen komen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres en dezelfde persoon zijn.

Grief 2: De Rechtbank overweegt in overwegingen 10, 11 en 12 op pagina 3 en 4 navolgende, citeert: 10. Zoals uit het voorgaande reeds blijkt, steunt de afwijzende beschikking tevens op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000. Verweerder heeft zich daartoe in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat eiseres geen documenten heeft overgelegd om haar identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. Volgens verweerder moet de reden welke eiseres heeft aangevoerd voor het feit dat er geen documenten zijn overgelegd, namelijk dat eiseres nimmer in het bezit is geweest van enig document ter ondersteuning van haar identiteit en nationaliteit, volstrekt van de hand worden gewezen. Verweerder is dan ook van opvatting dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van identiteits-, en nationaliteitsdocumenten niet aan eiseres kan worden toegerekend.

11. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat eiseres geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om haar reisroute te kunnen onderbouwen. evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde en verifieerbare verklaringen. Hiertoe heeft verweerder gesteld dat van iemand die per boot van Ivoorkust naar Nederland heeft gereisd tenminste mag worden verwacht dat zij enkele eenvoudige wetenswaardigheden naar voren kan brengen. Haar stelling dat gedurende de reis nergens op heeft gelet, wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen.

12. Vastgesteld wordt dat verweerders standpunt aangaande het ontbreken van identiteits-, nationaliteits-, en reisdocumenten namens eiseres niet is weersproken, zodat de rechtbank van de juistheid van verweerders standpunt dienaangaande uitgaat'.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

31-07-2007 17:35 31413249508

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerders standpunt aangaande het ontbreken van identiteits-, nationaliteits-, en reisdocumenten namens eiseres niet is weersproken. De rechtbank gaat ten onrechte dienaangaande van verweerders standpunt uit.

Toelichting: Appellante heeft in punt 1 van de gronden van het beroep verwezen naar de inhoud van de zienswijze en de overige stukken zoals deze zich in het dossier bevinden en verzocht om deze als ingelast en herhaald te willen beschouwen. In (met name) punt 10 van de zienswijze van 01-05-2006 is namens appellante haar opvatting terzake gemotiveerd weergegeven. Appellante is het oneens met voornoemde tegenwerping van verweerder. In het bestreden besluit zijn geen nieuwe inzichten of argumenten namens verweerder naar voren gebracht, dan die welke reeds in het voornemen bekend waren. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte aangegeven dat verweerders standpunt door eiseres niet zou zijn weersproken.

Grief 3: De Rechtbank overweegt in overwegingen 14 en 15 op pagina 4 het navolgende, citaat: 14. Naar het oordeel van de rechtbank, heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat van een van het asielrelaas van eiseres uitgaande positieve overtuigingskracht geen sprake is, nu uit dactyloscopisch onderzoek is gebleken dat eiseres, zoals hiervoor is geoordeeld, reeds op 13 februari 2003 een asielaanvraag in Nederland heeft ingediend en daarbij gebruik heeft gemaakt van andere persoonsgegevens en een andere nationaliteit. De verklaringen van eiseres dat zij op een dag in 2003 is opgepakt, enkele maanden is vastgehouden en vervolgens per boot naar Nederland is gereisd waar zij in mei 2003 is aangekomen, verhouden zich volstrekt niet met het feit dat zij zich blijkens het onderzoek in februari 2003 bij de Nederlandse autoriteiten heeft gemeld en kunnen daarom niet geloofwaardig worden geacht.

15. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande -in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om de identiteit, nationaliteit alsmede het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig te achten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook in redelijkheid kunnen afzien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas van eiseres. De stelling van eiseres dat verweerder geen uitvoering heeft gegeven aan de opdracht als verwoord bij uitspraak van nevenzittingsplaats Zutphen wordt, gezien het voorgaande, niet gevolgd.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om de identiteit, de nationaliteit en het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig te achten. De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder heeft kunnen afzien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas van eiseres.

Toelichting: Zie de toelichting zoals beschreven bij grief 1. Appellante heeft bij grief 1 immers gemotiveerd aangegeven waarom zij van opvatting is dat de rechtbank niet had mogen en kunnen overwegen dat verweerder mocht uitgaan van de juistheid van het dactyloscopisch onderzoek alsmede dat de rechtbank niet had mogen en kunnen overwegen dat appellante en dezelfde persoon zijn.

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat niet wordt gevolgd de stelling van eiseres, inhoudende dat verweerder geen gevolg heeft gegeven aan de opdracht als verwoord bij de uitspraak van nevenzittingsplaats Zutphen.

Toelichting: Appellante is van mening dat de rechtbank hier een onjuiste betekenis heeft gegeven aan de opdracht welke de rechtbank met nevenzittingsplaats Zutphen aan verweerder heeft gegeven. Enkel om formeel mogelijk nèt te voldoen aan de opdracht heeft verweerder in het voornemen een korte 'overigens' motivatie ingelast, met de toevoeging dat het asielrelaas van betrokkene geen positieve overtuigingskracht bezit en haar relaas derhalve ongeloofwaardig is. De motivatie welke verweerder geeft is echter zo summier dat appellante meent dat hieruit niet de vergaande conclusie kan worden getrokken dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Het besluit blijft volgens appellante onvoldoende gemotiveerd. Appellante is dan ook de opvatting toegedaan dat de rechtbank had dienen te besluiten het beroep gegrond te verklaren wegens schending van het motiveringsvereiste en het niet opvolgen van de opdracht voortvloeiende uit de eerdere uitspraak van de rechtbank (zittingsplaats Zutphen).

Grief 4: De Rechtbank overweegt in overweging 16 op pagina 4 en 5 het navolgende, citaat: 16. Voor zover eiseres zich op het standpunt heeft gesteld dat verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar geen inzage te geven in de lijst met dactytreffers alsmede in het volledige rapport van de NRI, overweegt de rechtbank dat deze grief faalt. Zoals blijkt uit het bestreden besluit heeft verweerder gesteld aan voormeld verzoek op grond van de Wet Bescherming Persoonsgegevens niet te kunnen voldoen, nu immers op die lijst en in het rapport van de NRI tevens persoonsgegevens staan vermeld van andere vreemdelingen die zich bij hun asielverzoek van diverse persoonsgegevens hebben bediend. Deze gegevens mogen evenwel niet aan derden worden verstrekt. Om eiseres alsnog tegemoet te komen in haar verzoek, heeft verweerder de NRI verzocht om het resultaat van het dactyloscopisch onderzoek in een apart document op te nemen. Dit document van 12 oktober 2006 is met het bestreden besluit aan de gemachtigde van eiseres gezonden en is enkel een bevestiging van het eerdere, te weten op 8 mei 2003, uitgevoerde dactyloscopisch onderzoek. Derhalve heeft verweerder redelijkerwijs geen aanleiding gezien om dit document voor het uitbrengen van het bestreden besluit aan eiseres ter reactie voor te leggen. De rechtbank acht dit standpunt van verweerder houdbaar en is dan ook van oordeel dat van onzorgvuldige besluitvorming geen sprake is. Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat de grief van eisers faalt, waar zij zich op het standpunt heeft gesteld dat verweerder niet zorgvuldig heeft gehandeld door haar geen inzage te geven in de lijst met dactytreffers alsmede in het volledige rapport van de NRI. De rechtbank overweegt ten onrechte dat het document van 12 oktober 2006 van de NRI enkel als een bevestiging te beschouwen is van het eerdere, te weten op 8 mei 2003 uitgevoerde dactyloscopisch onderzoek. De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder redelijkerwijs geen aanleiding heeft gezien om dit document voor het uitbrengen van het bestreden besluit aan eiseres ter reactie voor te leggen. De rechtbank is ten onrechte van opvatting dat geen sprake is van een onzorgvuldige besluitvorming.

Toelichting: De rechtbank had volgens appellante sowieso dienen aan te geven dat verweerder voornoemd document eerst aan appellante had dienen voor te leggen voor het geven van een reactie.

Immers: de asielprocedure van appellante duurt reeds vele jaren. Verweerder heeft reeds een drietal besluiten genomen en nog veel meer voornemens uitgebracht. Appellante daarentegen heeft zich in essentie steeds op hetzelfde standpunt gesteld, daarbij gemotiveerd ingaande steeds op de stellingen van verweerder. Verweerder komt opeens en geheel onverwacht met een nieuw document. Niet enkel het document is nieuw, ook de inhoud is nieuw. Daar waar verweerder eerst altijd aangaf dat sprake was van meerdere treffers, zou nu opeens slechts sprake zijn van één treffer. Voor een zorgvuldige besluitvorming is het in de opvatting van appellante essentieel dat verweerder tijdig voor het nemen van een besluit kennis kan nemen van de opvatting van appellante op voornoemd document.

Er blijven nu veel onduidelijkheden bestaan, welke wellicht door verweerder (gedeeltelijk) weggenomen hadden kunnen worden.

Zo stelt appellante zich eerstens op het standpunt dat niet duidelijk is of het document wel betrouwbaar is en bevoegd is opgesteld. Immers: zoals uit het document volgt is de auteur een adviseur van de KLPD, mogelijk derhalve niet een medewerker. Niet duidelijk is ook of deze adviseur terecht gebruik heeft mogen maken van het briefpapier van de KLPD, nu genoemd briefpapier toch de schijn wekt van betrouwbaarheid. Verder is onduidelijk waarom de inhoud van het document niet op ambtseed of ambtsbelofte is opgesteld. Dit roept nadere vragen op. Verder blijkt niet dat verweerder het document heeft gecontroleerd. Al met al volgens appellante reeds voldoende reden om niet direct uit te kunnen gaan van de juistheid van de inhoud van voornoemd document. Om deze reden had de rechtbank bovendien dienen te besluiten dat verweerder, alvorens genoemd document in procedure te brengen, appellante de mogelijkheid had dienen te geven haar reactie hierop naar voren te brengen. Bovendien: de procedure duurt reeds jaren, zodat een extra twee weken voor meer zorgvuldigheid nauwelijks extra belasting zou zijn geweest voor de duur van de procedure.

Evenzo van belang is dat het document geen althans onvoldoende inzicht geeft in de vraag hoe het kan dat er eerst meerdere treffers zijn en hier vervolgens nog maar één treffer van zou overblijven.

Grootste bezwaar van appellante in het algemeen is het feit dat de hele gang van zaken bij verweerder geen betrouwbare indruk maakt (dan is het zus, dan is het zo), zonder dat verweerder daarbij gewoon openheid van zaken geeft. Dit terwijl appellante naar haar opvatting, zoveel mogelijk gemotiveerd, heeft aangegeven dat zij niet dezelfde persoon is als . Ondanks diverse verzoeken om afschriften van stukken, voldoet verweerder hier telkenmale niet aan. In deze is dan ook volgens appellante sprake van een schending van het equality of arms-beginsel. Appellante is van opvatting dat de rechtbank bij uitstek degene was die dit had dienen te onderkennen en op basis hiervan had dienen aan te geven dat sprake is van een onzorgvuldige besluitvorming.

Grief 5: De Rechtbank overweegt tot slot in overwegingen 17, 18, 19 en 20 op pagina 5 het navolgende, citaat: 17. *hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.*

18. *Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.*

19. *Het beroep is derhalve ongegrond.*

20. *Voor een veroordeling van één der partij in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.*

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt/Toelichting: Gezien al het bovenstaande heeft de rechtbank ten onrechte besloten om het beroepschrift ongegrond te verklaren. Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.

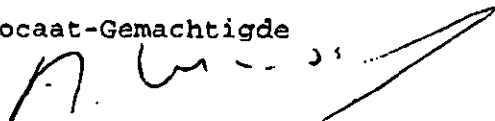
REDENEN WAAROM:

Appellante zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek om:

De bestreden uitspraak te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in redelijkheid zal vermenen te behoren, c.q. te bepalen dat aan appellante alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te worden verleend.

Hoogachtend,

Advocaat-Gemachtigde

Mr A.C.J. Letmaath

Copie dezes zend ik aan verweerder.
Toevoeging is aangevraagd.